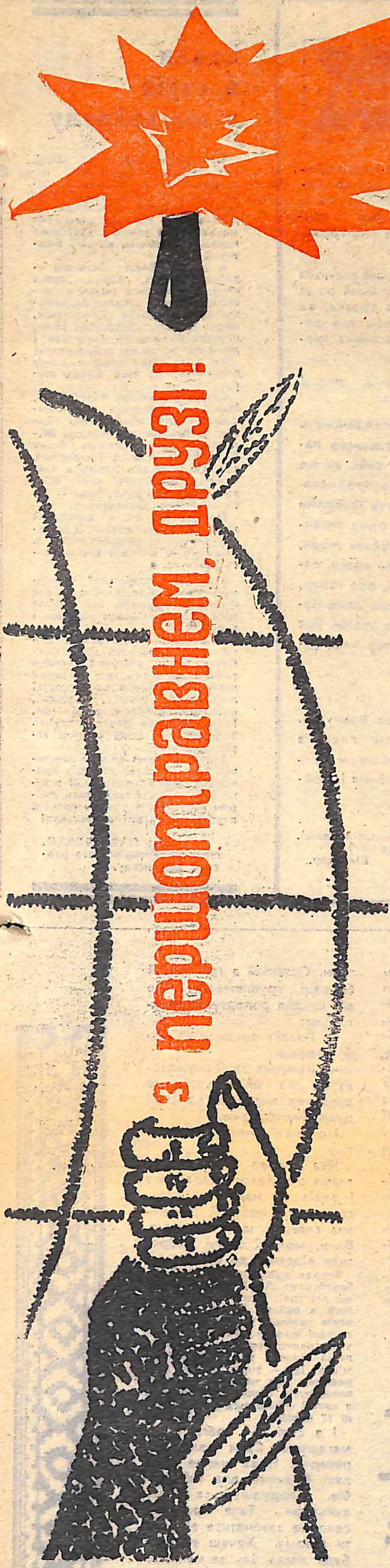

Громадська обласна бібліотека
І. Н. К. Крупської

Контрольний відділ

**ХАЙ ЖИВЕ
ЛЕНІНСЬКИЙ
КОМСОМОЛ —
ВІРНИЙ ПОМІЧНИК
І РЕЗЕРВ
КОМУНІСТИЧНОЇ
ПАРТІЇ,
ПЕРЕДОВИЙ ЗАГІН
МОЛОДИХ
БУДІВНИКІВ
КОМУНІЗМУ!**

З першотравнем, друзі!

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

ІМ. ДІ. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання IX. № 51 (907). СЕРЕДА, 1 ТРАВНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ЗА СПІЛЬНУ МЕТУ

БУДАПЕШТ. 24—28 квітня в Будапешті відбулося засідання комісії по підготовці Міжнародної наради комуністичних і робітничих партій.

В ній взяли участь представники 54 партій. Крім того, ще 15 братніх партій уже повідомили, що вони візьмуть участь у Міжнародній нараді, але з різних причин не змогли направити своїх представників на засідання підготовчої комісії.

У дебатах виступили представники всіх братніх партій, що брали участь у засіданні. У виступах було порушено широке коло пи-

тань боротьби проти імперіалізму, за єдність дій комуністичних і робітничих партій, всіх антиімперіалістичних сил, висунуто пропозиції про проблеми, які слід розглянути на нараді.

Підготовча комісія визначила дату відкриття Міжнародної наради в Москві — 25 листопада 1968 року.

Підготовча комісія створила робочу групу по підготовці матеріалів для наради. В роботі цієї групи може взяти участь кожна партія, яка побажає.

Комісія закликає комуністичні

і робітничі партії, які ще не беруть участі в підготовці наради, включитися в цю роботу в інтересах розвитку єдності і комуністичного руху, всіх антиімперіалістичних сил у боротьбі проти імперіалізму.

Робота підготовчої комісії, що проходила в обстановці товариського, вільного обміну думками, показала зростаюче прагнення комуністичних і робітничих партій до інтернаціонального співробітництва в боротьбі за спільні цілі.

(ТАРС).

**„МИ
З ТОБОЮ,
ГЕРОЇЧНИЙ
В'ЄТНАМ!..“**

Мчать степом колони автомашин. На них — прапори, гасла, плакати. Це комсомольці Компаніївського та Долинянського районів везуть до Кіровограда металевий бурхт, зібраний ними під час всесоюзного комсомольсько-молодіжного суботника. Кошти за реалізовану сиро-

вину для металургійної промисловості вони вирішили відрахувати у фонд допомоги братньому В'єтнаму... В Компаніївці суботник почався мітингом. На ньому виступили секретар комсомольської організації районного від-

(Закінчення на 3-й стор.).

«Іван Кузьмич нещадно бився з німецько-фашистськими загарбниками, і Уряд присвоїв йому посмертно звання Героя Радянського Союзу... Ми знаємо Вашого чоловіка-героя і гордимось ним. Його мужній подвиг, беззавітна любов до Вітчизни кличе нас до перемоги. Закінчиться війна, минуть роки, залікуються всі рани, а ім'я Вашого чоловіка вічно житиме в наших серцях, в серцях всіх людей, бо воно безсмертне».

(З листа однопольчан Героя Радянського Союзу І. Конька до його дружини Ольги).

БЕЗСМЕРТЯ!

Безсмертя. Воно приходить разом з останнім подихом. В нього входять, переступивши оту останню грань, яка відділяє життя від смерті. Воно не визнає її як фізіологічну категорію, а існує за законами людської пам'яті, над якою не владний час. Через роки, через віки, від покоління до покоління передає безсмертя естафету подвигу, полум'я серцець героїв.

З 2 по 9 травня проводиться Тиждень пам'яті героїв. Хай схилиться знамено перед світлою пам'яттю тих, хто поліг у борні за сьогоднішній день. Хай разом з квітами, які ляжуть до підніжжя пам'ятників і обелісків загиним, наші серця сповняться любов'ю і шанобою до тих, хто, знехтувавши смер-

Сьогоднішнє міжнародне свято Перше травня, день єдності і братерства робітників усіх країн, бере початок від липневого дня 1889 року, коли Установчий конгрес II Інтернаціоналу за пропозицією французької делегації прийняв рішення про щорічне відзначення дня міжнародної пролетарської солідарності. Відтоді Першотравень служив і служить згуртуванню, єдності незборимих сил трудящих світу.

Завдячуючи світлому генію Леніна, завдячуючи партії більшовиків, у 1918 році робітничий клас Росії вперше в світі відзначив Перше травня, як клас-переможець. Відтоді Першотравень для радянських людей — свято вільних і щасливих трударів.

Виступаючи з промовою на Красній площі 1 травня 1919 року, В. І. Ленін говорив:

— Вуйки наші, як диковинку, розглядатимуть документи й пам'ятки епохи капіталістичного ладу. З трудом зможуть вони уловити собі, як це могла бути в приватних руках торгівля предметами першої потреби, як могли належати фабрики і заводи окремим особам, як могла одна людина експлуатувати другу, як могли існувати люди, що не займалися працею. Досі, як про казку, говорили про те, що побачать діти наші, але тепер, товариші, ви ясно бачите, що закладена нами будова соціалістичного суспільства — не утопія. Ще завзятіше споруджуватимуть цю будову наші діти.

Збулися віщі слова вождя.

Сьогодні в першотравневих колонах крокують мільйони юних, які знають капіталізм лише з книжок. Мільйони юних, які соціалістичній Вітчизні віддають весь запал душі, всі знання і здібності свої.

В. І. ЛЕНІН на Красній площі. Москва, 1 травня 1919 р. Кінокадр.

Стали в стрій у ювілейному

Полум'я змивалося на вітрі, палахкотіло, округлими плесками мавів спадало на руки Марії Іванівни. І вона тремтала той вогонь на долонях, як розливає рапкове сонце, як маєво... І від того все здавалося червоним, теплим, як світ вишневий.

А побіля Марії Іванівни — десятки сірих, карих, синіх очей. Колишеться полум'я прапора, спливає живою багрянцтвом до постаменту. І здається, звідти ось-ось всміхнеться Ілля, ступить ближче до хлопчиків і дівчаток: он ви які повиростаї! Як жито після дощу — вгору вигналися. Та кіба тільки вгору...

Секретар райкому партії С. Ф. Макуха підводить з-за святкового столу. Широ вітає Силантій Феофанович Володю Мазирика, Олю Акуленко, Сашу Колісника... І щось символічне, хвилююче видно навіть в звичайному потисковій рук: одна міцна, живава рука, інша — ще не обіграна, школярська.

На долоно лягає повенький комсомольський квиток, а на руки старшої піонервожатой М. І. Тихоступ — полум'я піонерського галстука.

Учениця Устинівської середньої школи Ліда Рішняк вбирає очима те полум'я, аж слези проступають. Слезини радощів і трагії.

— Сьогодні у нас велике свято, — тихо говорить дівчина. — Свято весни, квітучий ювілей комсомолу, і ось цей багрянний квиток з силуетом найдорожчої людини на землі... Прощай, піонерське вогнище, веди нас, Ілля, веди на дороги трудні. Твоя віра — наші сонячні горизонти.

Білою віколою опадає вишневий цвіт, спливає полум'я прапора живою багрянцтвом. І всміхається Ілля, вдивляється добрим поглядом в карі та сині очі влучає: он як ви повиростаї!

Ліда ПАСНІЧЕНКО, секретар Устинівського райкому комсомолу.

Валерій ЮР'ЄВ

КОЛЬОРИ

Вітер в садах, мов коліска моєї долі,
Світ ув очях, наче віхоли біле полум'я,
І летить мій літак,
І кружляє у ранньому полі,
Заплива мій літак у веселок барвисті півкола.
О, які кольори,
Прапори
І крижинці студенні
Потекли із джерел, в небеса проросли молоді!
У далекій степу зупинився задуманий Ленін,
Перед зором його — мерехтіння грядущих садів.
Мов вітрило круте,
Знамено над садами червоне.
Соїт зеленій!
Тебе обійняти мені б...
А літак мій летить, запливає в розвікрені гони,
Котить сонце рясне,
Як ужинковий сніг,
І летять голуби,
І оркестри летять, наче птаці,
А на крилах є пісня, та ще пісня яка!
І жартують дівчата мої білолиці,
І святкову хустинку пов'язала матусі рука.

Першотравень в садах,
Першотравень в колодах ідучих,
Запальний,
Як мої неспокійні літа,
У цвітінні добра,
У цвітінні кипучім
Першотравнем стає мій будещий літак.
Україно моя!
На вітрах твої збурені крила,
А на крилах — вінки,
Як віки,
Осяйні...
Дай цапнитись мені,
Дай до сонця підняти вітрила,
Дай вклонитись твоїй велелюдній весні.
Бач, які кольори,
Прапори
І крижинці студенні.
А в далекій степу каравели осявляє Леонті...

З АВТОСТРАДИ «Москвич» повертає на бруковку, обабіч якої стрімко постали під шатами небеса осокори, тополі, ясени. Коло пісосуни — зупинка. Стою з шофером на крайній бурякової плантації, аж раптом поруч голос:
— Ти бачиш, Ганю, скільки тут дива? Не поле — а скагертина. Зелені стрічки, наче під лінійку, проведено. А оця дорога. Хай яка буде спека, не бідаєшся, йдеш в колодку, наче лісовою стежкою. А це ж наші з тобою сини тут рук приклали...

Оглядаюсь. І бачу двох літніх жінок, що простують до села. Одна з них знову:
— Воно, дивись, якось коїться виняки, що перше слово з молодих уст чути. І так само діла. Вже й приданого не турбуєшся так готувати, як колись. Самі собі накопичать. Оце мій женитьба. Вже все має. Хіба що подарую йому гарну українську сорочку-вишиванку та рушник.

Он Петру Криворучку аж трилі доведеться клікати музику. А думаш вже й та непокоїть чого чоловік? Та вона, його тріаця, чого тільки не має...
Почу про Криворучків, та й це дужче взяла мене цікавість Якраз оце їду до них. Сам Леонід, ватажок комсомольців колгоспу імені Держинського, вчора дзвонив по телефону в райком. Приїдь, мовляв, подивись, скільки в нас новизни перед Першотравнем. І розповів про суботники, на яких молоді хлібороби упорядковували вулиці села Пантазіївки, садили яблуні та клени, збирали металобрухт. Та й весілля ж. Одразу через чотири дні після першотравневого свята приведе матері невістку.

І, як казали ті колгоспниці, Петрові Криворучку нема чого бідатись. Все є вже в хаті. А чого ж, в сім'ї кожен при доброму ділі. Батько господарює в артілейних зерносовищах, Марія Іванівна, дружина, краща телятниця колгоспу. А дочка Люда та Валя вже, дивись, знатними доярками стануть. Закінчили курси майстрів механічного доіння, в технікумі почали вчитись. Тепер на молочно-товарній фермі позмінно працюють. І нема того в комсомольсько-молодіжному колективі, щоб надої по групах корів розділяли. Є дві бригади тваринників. І після двоємінки обліковець оголошує:
— Вийшло по десять кілограмчиків на чотири дійки.

А далі й по шістнадцять буде. Це вже як менше корів стане в запуску.
Дівчата змагаються не поодичі, бригада з бригадою. І заспівувачами в цій справі виступають:
ГОТУЄ
МАТИ
РУШНИКИ...

Валє й Люда. Перша — групкомсорг ферми, друга — ватажок артілейних прожектористів. Найкраще, звісно, знає про заробітки сім'ї сам Леонід. В нього ж неабияка посада, він — бухгалтер колгоспу. Запитаєте хлопця, і він вам не без гордоців скаже, що за місяць Петро Криворучко з своїми дітьми отримав майже 500 карбованців. От і є за що веселитись.

А голова артілі Володимир Григорович Аленков заявив Марії Іванівни:
— Твій син, добра жінко, можна сказати, величина у нас. І ми всією хліборобською сім'єю будемо веселитись в нього на весілля. Чотиріста колгоспників запрошує гостювати. Хай всі бачать, як комсомольсько-молодіжне треба вигодати...

А ось інша сім'я. Петра Тарасенка. Сам він потомствений хлібороб. Дружина — теж доярка, сини — Володя й Микола — механіза-

тори. Останній в тракторній бригаді групкомсорг. Це він щодня рапортував правлінням:

— Вологу закрили на добу раніше.

— Крисько та Пінчук знову за два дні трьохденне завдання виконали на сівбі цукрових буряків.

І вніс їм вимпели, мандати.

Чув голова артілі вітні слова од Миколи Тарасенка і радів. Бо надія на двоохсотпудовий урожай зернових ставала ще ближчою. Вони, молоді сівачі, скоротили відстань до неї.

Згадав лише про дві сім'ї хліборобських А в Пантазіївці майже всі такі. Тож і колгосп кращій в районі. По 29—30 центнерів пшениці тут збирають на гектарі щорічно. На сто гектарів угідь пантазіївці мають 416 центнерів молока та 167 центнерів м'яса. Це — торік. А нині тваринники вже травеньні завдання виконують. Оплата людно-дня в артілі обходиться 4 карбованці 17 копійок.

І в селі — краса. Гарні магазини. Своя колгоспна пекарня. Нова школа. Цегляні будинки для хліборобів. Споруджується Палац культури... Таке принадне село не захочеться залишити нікому. Хочеш вчитись, будь ласка, їдь за колгоспний рахунок. Хочеш відпочити — є можливість, відпустка ж платна...

Міркує про таке багатство Пантазіївки, щедрі дні її людей і вже кличу шофера, щоб швидше мчав до села. Там же Льона Криворучко знову якусь новизну втіяв...

...Нині Пантазіївка вабить своїми садками. І щасливий хлібороб вийшов на святкову вулицю. І мати готує рушники для сина. Я знов і знов думаю про нього. Про його красу. І щиросердод кажу:

— Зі святом тебе, мій молодий друже! З сонячним і розквітлим Першотравнем!

А. РАГУЛІН, секретар Знаменського міського комсомолу.

„Ми з тобою, героїчний В'єтнам!..“

(Закінчення)
Початок на 1-й стор.)

ділення «Сільгосптехніки» В. Шкасер, електрик міжколгоспбуду В. Луценко, секретар комсомольської організації Компаніївської середньої школи Т. Мартиненко та інші комсомольці. Вони гнівно засуджували американську агресію у В'єтнамі, говорили про готовність допомогти героїчним в'єтнамським ровесникам. Після мітингу більше трьох тисяч юнаків та дівчат взяли за роботу. Відомий вже результат

турбот доличан і командантістів — 59 автомашин навантажили металоломом.

На зборі металевих брухт в Долинському районі найкраще працювали комсомольці з радгоспу імені Карла Маркса, школярі другої та третьої шкіл м. Долинської, Василянської та Новоградської восьмирічних шкіл.

5—10-тисячними загонами вийшли на суботники юнаки та дівчата Бобринецького, Добромильського, Новоград-Волинського, Голованів-

ського та інших районів області.

Багато комсомольських організацій працювали на будівельних майданчиках. Студенти Кіровоградського будівельного технікуму споруджували теплотрасу на заводі «Червона зірка», а студенти інституту сільськогосподарського машинобудування розвантажували лісоматеріали. На будівництві шкіл, дитячих садків, побутових та житлових приміщень в обласному центрі працювало більше тисячі комсомоль-

ців — школярі, студенти, учні профтехучилищ. І в районах області мільйони трудилась на будівельних майданчиках.

Чимало молодих ентузіастів у вихідний день стали біля верстатів, щоб також мати свій внесок у фонд допомоги народу-борцю. Робітники Олександрійського електромеханічного заводу вже до 11—12 години дня виконали свої змінні завдання.

Під час суботника юнаки та дівчата упорядковували вулиці міст і сіл, садили дерева. Комсомольці середніх шкіл

№№ 2, 3, міського профтехучилища. Знайки були на стадіоні, реконструювали спортивні майданчики.

На всіх виробничих ділянках молоді кіровоградці працювали з великим піднесенням. Суботникам передували мітинги солідарності з героїчним В'єтнамом, на яких з роз'ясненням ленінської міжнародної політики Комуністичної партії Радянського Союзу виступили партійні, комсомольські та радянські працівники.

С. ЯНЧУКОВ.

ВЕСЕЛКОВИЙ ВІТЕР вирвавсь з-за куліс. І зарясніла сцена степовими барвами Кіровоградщини, ожила Україною, П'хавським запалом, нестримною жагою молодечтва і сміху.

Владна сила танцю полоняла переповнений зал. І, коли шалений «Гопак» завмер живою картинною, зал вибухнув заветом: «Браво, рус!»

Це було минулого літа у турецькому місті Стамбулі на Міжнародному фестивалі фольклору, коли танцювальний колектив Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна представляв самодіяльне танцювальне мистецтво Радянського Союзу.

На Батьківщині поверталися з гордістю: завойовували призове місце та спеціальну відзнаку журі за хореографію.

Були вітні, вітання друзів, були усмішки.

А було й так, що від утоми болів кожний м'яз, що здавалося — більше не витримаєш, краще все і більше ніколи не підійдеш до тренажного станка.

Але другого дня атома забувалася. І Світлана Сівацька, Вячеслав Забаркін, Тетяна Платонова, Ігор Сидоров і всі інші члени танцювального колективу воспінали на чергову репетицію, знову прислухалися до кожної поради свого керівника Володимира Матвійовича Слободенюка, разом продемонстрували кожні рухи танцю, шукали нових відтінків, бо перед глядачами має розкритися не тільки його форма, а й зміст.

...На сцені, із зеленою гілочкою в руках, дівчина — тополя, гнучка,

як тополя. Це — Світлана Ямзіна. Легкі спалахи-кроки. Десь із-за хмар визирає місяць і заливає все навкруги дивним сяйвом. І немає вже сцени, немає рампи, в степ широкий, як безмежжя, є одна сама тополя, яку вітер край дороги гне до самого долу... До неї приходять дівчата і хлопці, вони розважають тополяку, шепочуть ніжні слова, але жоден з них не може поділитися з нею звичайним людським щастям.

Затихає музика, а зал ще хвилинку сидить зачарований танцем.

І раптом шквал оплесків: — Молодці, кіровоградці!

Так було в Києві, Москві, Донецьку. Танцювальний колектив «Юність» на-

„ЮНІСТЬ“ — ФЕСТИВАЛЮ

городжено Дипломом першого ступеня за першість серед педагогічних Інститутів республіки, його чекав дорожок до Бельгії на фестиваль народного танцю.

На третій обласній декаді народного танцю, що закінчилася недавно, «Юність» стала володарем кубка й Диплома першого ступеня. Такої ж нагороди вона була удостоєна і на другій обласній декаді.

Цими днями «Юність» вирушила в подорож по області. Вона запропонує глядачам зав'язану «Карусель», запальний «Молодіжний», темпераментний «Чардаш» і багато інших цікавих номерів.

Гроші, зібрані під час гастролей, підуть у фестивальний фонд — фонд солідарності з волелюбним В'єтнамом.

С. ШЕВЧЕНКО.

На знімку: танцює «Юність». Фото В. КОВПАКА.

ОЦІНКА — ШІСТЬ

В березні група молоді Кіровоградщини побувала в туристській подорожі в Болгарії. Пропонуємо нотатки із записної книжки учасника цієї подорожі — першого секретаря Маловилицького райкому комсомолу Олександра КРЮЧКА.

9 БЕРЕЗНЯ

Експрес «Софія — Москва» мчить стрілою, звивається пісню над простором. І таке відчуття не лише тому, що повз вікна з шаленою швидкістю проносяться видокраї, а й тому, що у вагоні дійсно не стисає повітря. Співають всі, хто як уміє, але щиро. Серед збуджених облич помічаю знайомих. То он підтягує Іван Іванович Сокур, бригадир колгоспу з села Куцеволівки Онуфрїївського району. Поряд — Євгенія Гридіна, пташниця з с. Злишки нашого району. В очах усіх ностальгія: швидше б Болгарія.

10-11 БЕРЕЗНЯ

Вона вирунула разом з ранковим сонцем. Мов райдуга, міст через Дунай і символічною назвою міст Дружба. І ось Русь. Нас вітають широкими плечимами, привітним помахом рук. «Відчувайте себе, як дома!» — запрошує гідно-перекладач Наташа Томова, студентка. Згодом уже разом з нею поспішаємо до Плевена. «Це місто російської слави». — брешить тихо і якимсь інтимно голос Наташа. — В період війни з турками тут було 17 тисяч населення, а російських воїнів полягло тут за назву свободи 31 500 чоловік. Томова робить паузу. Всі мовчать, вишнучучи пам'ять предків.

Прямуюємо в центр міста, до Костиниці. Костиница — це сповідений мавзолей останнім російським імператором. У військово-історичному музеї розповіді й експонати знову повертають нас до російсько-турецької війни 1877—78 років, до періоду другої світової війни.

17-19 БЕРЕЗНЯ

Ми — в сонячному Пловдиві. Місто мальовничо розташоване на трьох горбах. В центрі, на найвищому, — пам'ятник радянським воїнам. Якби врахувати, що горб має висоту 250 метрів і гранітний скелястий утвір, який піднімається над містом. Його болгарські любовники називають пам'ятником російському солдатату Альоші.

За програмою Всесвітнього фестивалю тут, у Пловдиві, буде влаштовано велике свято художньої самодіяльності, тості побувають у навколишніх селах на святі урожаю.

20 БЕРЕЗНЯ

Рівні, шпорокі пулиці, проспекти. Це Стара Загора. А ще — парк імені В. І. Леніна, чистий, привітний. Зайдемо, і здається, що ти у себе вдома, на Україні.

Другого дня поїхали на Шипку. Перша зупинка — в селі Шипка. Навколо рісичкою на стілах у мармурі писичемо імена російських офіцерів, які загинули, здійснюючи болгар від турецького ярма. Тут же і не такий вже давній напис: «Отчизна нам бездорожя».

І ми пройшли по дев'ятому следу, щоб унічижити лютого врага і утвердити достойну победу.

Сентябрь 1944 года.
Вразил і напис на пам'ятнику героям оборони Шипки в період російсько-турецької війни 1877—78 років: «Болгарини, склонили чело перед отим святым местом, за-

12-13 БЕРЕЗНЯ

Надвечір прибули в Софію. Відпочили. А ранком вже роз-

дивлялися її чарівні куточки. Знаючи, що нездаром ці ось вулиці сповнять томиліні учасники ІХ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, все привіталися, щоб примітити якісь приготування. Неможливо було особливого. Столиця жила своїм розмірним і напруженим життям. Лише згодом ми довідалися, що то нам, туристам, ті приготування не помітні, бо, хоч вони проводяться із значним розмахом, але без зайвої метушливості.

Оглянули ми храм Олександра Невського, побували в Національній галереї, в Музеї революційного руху. Вражень — і паперу не вистачить, щоб викласти. Найбільш пам'ятна зустріч в сільськогосподарському інституті. Оглянувши лабораторії та аудиторії, вирішили сфотографуватися на фоні Інституту. Вулицями йшли болгарські піонери. І їх запросили до гурту. Згодом і з радістю. Стали поряд і заспівали «Хай завжди буде сонце», а потім «Пісня про тривожну молодість». Ми підхопили, і тоді почали відкриватися вікна прилеглих будинків. Спочатку люди дивилися здивовано, а потім, арозумі-

ветним пам'ятником заветной дружби между Болгарией и Россией, увенчанной кровью нашу свободу».

Увечері зустрілися з молоддю, а секретарем окружного комсомолу Марією Хабовой, побували в одному з трудових кооперативних землеробських господарств. Для наших агрономів і зоотехніків це були цікаві відвідання. Керівник господарства Владо Кричев розповів, що пшениці вони беруть з гектара по 33 центнерів, що за рік одержують ціловою 3500 кілограмів молока. Його заклади пуганками, потім починався обмін думками. І, як це завжди бувало, закінчилося зустріч теплыми бесідами про внутрішні і міжнародне життя. Якто говорили коротко, то настрій у болгарської молоді, як і в нас: «В'єтнам переможе! Завоює свободу Древняя Ελλάδα!»

Продумавши, Марія Хабова взяла блокнот і написала російською мовою: «Щиро дякую радянським товаришам з України, що вони зробили для нашої загальної дружби так багато, що я ставлю їм шість (6) найвищої оцінки в школах Болгарії!»...

БІЛЯ ШКОЛИ, як у вулицю. Гамір, сміх, шльопання черевичків.

— Еники, беники, ілі зареники... Малюк тиче зачорненим пальцем у груди хлопчиків і дівчаток, малюк аж заливається від реготу: еники, беники...

— Вам жмуритися, вам, Катерино Федорівно!

Дмухає вітер, колишеться вишневе віття, кружляють зграйки білих пелюсток. Опідає той цвіт на стежку, біжить, наче та малеча, на шкільне подвір'я і там звихрюється між добрими поглядами вікон. Одне, друге, третє... Вибіскують вікна шибками, перекидаються сонячними зайчиками. У них зарез перерва. Ото й граються.

Розбіглася малеча. Принишкла. Спробуй відшукати!

Одні вікна бачать шованців, бачать і Катерину Федорівну. А ще вони вловили Миколу з восьмого, миготять перед його бігом та гиканням.

Вздирі Микола старшу піонервожату, підніс руку до чолася

— Привіт!

— Добрий день, Миколо.

Від несподіванки зашарівся, бликнув спідлоба, йде собі. Гм-м... Дивно. Навіть не зауважила.

— Катерино Федорівно, ви мені щось принесли?

Це вже другий Микола, з сьогомого.

— Репродукції з картин. Хочеш, після уроків розповідь про них...

Ще б не захотіти!

— Коли навчуся добре малювати — подарую вам, Катерино Федорівно, найкращу картину.

Вікна — тихі, тихі.

Оксана Смажанюк та Валя Нестеренко, дівчата з восьмого класу, не знають, що й робити від радощів. Дивляться на своїх третьо-класників, на їх червоні галстуки, щойно пов'язані.

— А пам'ятаєш, Оксанко, як ти боялася?

— Думали з Валею, що не зможемо провести мандрівку в країну «Піонерія».

Катерина Федорівна обіймає

Катерина Федорівна — біла вікна. На синюватому склі — її великі очі. Теж сині.

Доповідає голова ради загону 5 «Б» класу Тая Буравенко:

— За сьогоднішній день в класі одержано сім п'ятирок, дейко немає, дисципліна відмінна...

— Зібрано 600 кілограмів металевого лому, — говорить Люда Кривенченко з сьомого.

Доповідають з інших класів. Світлана Рижаківа підводить підсумки.

А в дверях — малюк:

— Катерино Федорівно, вам жмуритися!

Дмухає вітер, колишеться вишневе віття, кружляють зграйки білих пелюсток. В сріблястій віхолі розбіглася малеча. Принишкла.

— Ех, Журзаська, ти й сама, як дитина... Маленька Катеринка!

Очі в подруги — Галини Тікуш — добрі, слова щирі.

— Передала б ти свій пост старшої піонервожатої комусь іншому... Он як тебе букварики люблять!

Катерина Федорівна лише посміхається до колеги. Можна було б і перший клас прийняти, але ж робота старшої піонервожатої... Чим можна виміряти поле дії виховательки в червоному галстуці? Он учора Микола з восьмого вперше привітався до неї не традиційним «привіт», а чемно, як і належить учневі. Здавалося б — дрібниця, а на душі стало тепло, радісно. Як на свято.

В. ОЛЕКСІЄНКО.

ВІКНА

дівчат:

— Але ж ви — вохати.

— Біля школи, як у вулицю. До піонерської кімнати заходить остання загонова вохата.

— Прикрийте вікна, — просить голова ради дружини. Світлана Рижаківа.

— Хай будуть відкриті.

Бобринецька середня школа-інтернат.

ЩАСЛИВОГО ВІДПОЧИНКУ!

Весна прийшла, а з нею — і світле свято — Першотравень. Всміхаються йому люди, сяє до нього свіжою зеленню природа. Попереду — три вихідних. Де можна відпочити, потанцювати, подивитися цікавий концерт, спортивні змагання?

Звичайно, в ці святкові дні знайдеться чимало любителів послухати пташину пісню, подивитися, як у лісі чи в степу росте травинка. Лише в Знамянський ліс виїдуть на відпочинок більше трьох тисяч трудівників заводу «Червона зірка», швейної, взуттєвої фабрик, автогосподарств № 2203 та № 2199, інших підприємств Кіровограда.

Та й ті, що залишаться в місті, зможуть провести святкові дні не гірше. На площі імені С. М. Кірова 1 травня вже з другої го-

дини дня можна потанцювати під духовий оркестр Палацу культури імені Жовтня, а о шостій вечора — подивитися концерт художньої самодіяльності, підготовлений колективом Будинку культури імені Калініна.

Цього ж дня відкривається парку імені Леніна та імені Перемоги, де з другої години дня відбудеться масовий гуляння, будуть проводитися ігри, працюватимуть атракціони.

О сьомій вечора в парку імені Леніна відбудеться концерт художньої самодіяльності колективу аматорів Будинку культури обласпоживспілки, а в парку імені Перемоги з шістнадцятої годин при-

сутні подивляться концерти художньої самодіяльності аматорських колективів заводу радіовиробів, середніх шкіл № 7 та № 33, клубу працівників радянської торгівлі.

2 травня о вісімнадцятій годині на площі імені Кірова кіровоградці подивляться концерт художньої самодіяльності, підготовлений міським Будинком культури, о 19 — концерт художньої самодіяльності швейної фабрики.

В парку імені Леніна цього дня о 14-й годині юні аматори Палацу піонерів та музичної школи покажуть великий концерт, тут же о 18-й годині виступлять колективи Мас-

ленинського клубу та першого будівельного управління тресту «Кіровоградпромбуд».

Концерти учнів шкіл № 6 та № 32 глядачі побачать другого травня о 16-й годині в парку імені Перемоги. Тут же о 18-й годині виступлять з концертом кіровоградські мебльовики.

3 травня працюватимуть всі парки міста. В парку імені Леніна о 18-й годині відбудеться концерт художньої самодіяльності шкіл № 3 та № 34, в парку імені Перемоги о 18-й годині — концерт художньої самодіяльності міської школи № 11, а о 19-й годині — концерт художньої самодіяльності будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградськгазгоспбуд».

Любителі спорту другого та третього травня зможуть подивитися на стадіоні «Зірка» спортивні змагання з футболу, волейболу, баскетболу, ручного м'яча. Там же організуються виступи в Знамянський ліс, на турбазу «Світлячок».

Щасливого відпочинку, друзі!

Квітнуть сади кіровоградські, квітнуть гарні спомини про сонячні Болгарію в студентській підстилку Лариси Коб'якової... Десь там, у містечку Севеліво, стрічає Першотравень і ровесник Соляк Димитров. І, можливо, мрійно пригортає до серця святкову листівку від Лариси...

Фото В. КОВПАКА.

„ЗІРКА“ — ЛІДЕР

У п'ятому турі чемпіонату країни з футболу серед команд Другої групи класу «А» кіровоградська «Зірка» приймала на своєму полі дебютантів цієї ліги — моряків спортивного клубу Чорноморського флоту із Севастополя. З перших хвилин стало видно, що сили суперників далеко не рівні. В діях гостей відчувалася скрутість, невпевненість. Вони поступалися перед господарями поля і в техніці, й у тактиці.

В цьому матчі наші нападники грали більш винахідливо і агресивно, ніж у попередніх. Велике задоволення дістали кі-

ровоградські прихильники футболу від гри Віктора Класова. Автором двох голів з чотирьох, проведених у ворота Севастопольтців, став саме він. Віктор був співавтором і третього голу, забитого Миколою Корольовим.

Все це сталося протягом двадцяти восьми хвилин. Четвертий гол забив Анатолій Лебідь у другому таймі з одинадцятиметрового штрафного удару.

Намагання моряків «розмочити» рахунок не дали результату. Треба віддати належне новачкам другої групи класу «А».

Програючи з великим рахунком, вони не склали зброї, робили спроби контратакувати, але майже жодного разу не створили реальної загрози воротам «Зірки». Перший більш-менш сильний прицільний удар один з їхніх нападаючих зробив десь на 55-й хвилині матчу. Та кіровоградський воротар Леонід Колтун виявився на місці.

Перемігши з рахунком 4:0, кіровоградці зміцнили своє турнірне становище. «Зірка» втрапила найменшу кількість очок (одне). Вона провела чотири турні, на один менше, ніж пере-

важна більшість команд, і очолила турнірну таблицю.

Дублюючи склади цих команд зіграли напередодні з рахунком 2:1 також на користь господарів поля.

Інші команди підгрупи зіграли так: «Текстильник» — «Кубань» — 1:1, «Ростсельмаш» — «Дніпро» (Дн.) — 2:0, «Металург» (Лп) — «Авангард» — 0:1, «Металіст» — «Дніпро» (Кр) — 0:1, «Зірка» (Рязань) — «Динамо» — 0:0, «Труд» — «Сокил» — 1:1, «Шинник» — «Спартак» — 1:0, «Суднобудівник» — «Металург» (З) — 1:1, «Локомотив» — «Таврія» — 0:0.

У першій половині травня «Зірку» чекають серйозні випробування. Післязавтра вона грає в Запоріжжі, 11-го — в Жовтих Водах, 15-го — в Кременчуку.

ВЕСЛО В РУКАХ СТЕПОВИКА

РЕПОРТАЖ

— Увага! Марш!

Двоє весел злітають птаками, і лавою, розсіваючи носом дрібні краплі водозаповниці, стрімко бере старт.

Потім ще:

— Увага! Марш!

Двоє хлопців працюють веслами. Напружуються під майнами м'язи. Подих у подих. Змах у змах. Все має бути злагодженим, єдиним. Кожен рух, кожен удар весла. Тільки так стає судинною калос-двійка.

Зупинився човен. Хлопці змахують з лица піт. На моторному човні підняв тренер Микола Іванович Новиков. Веслярі очікуюче дивляться на по-

го, і по виразу його обличчя здогадуються — непогано.

А тренер їм:

— У Києві будуть серйозні суперники. Але не бітєсь їх. Будьте бійцями.

Через кілька днів оці двоє юнаків поїдуть до Києва, де буде проходити відбір у збірну республіканської ради ДСР «Спартак», яка візьме участь у змаганнях на приз «Великого Дніпра». Потрапити до команди найсильніших школярів-веслувальників республіки не так просто. Тож і готуються зараз так старанно до цієї поїздки учні кіровоградських шкіл Валерій Карєєв і Олександр Новиков.

Катер тренера мчить нас далі, де на байдарках-одиночках тренуються майстер спорту Микола Кукурюза і першорядник Володимир Конфедерат. За кермом — М. Новиков. Хвиля від катера б'є в байдарки, і ми схвильовано пересирнуємось: так можна перекинути човен. Тренер нас заспокоює:

— Так треба. На Дніпрі може бути ще гірше. Хай хлопці звикнуть.

Ці двоє теж поїдуть до Києва, і сьогодні — останні тренувальні вдома.

Знову тренерські настанови, і тепер уже байдарки стрімко мчать уперед. Наш фотооб'єктив викоплює кілька цікавих моментів.

Поближче до берега осідає човен новачки, тринадцяти-чотирнадцятирічні хлопчики і дівчатка. Цієї весни вони вперше сіли на калос і байдарки і, звісно, не все ще у них добре виходить. Он хтось із них шубовснув у воду, втратив рівновагу. І чомусь на думку приходять приказки — можливо, трохи педоречка і архаїчка: «За біглого двоє небитих дають». «Потерпілого» гуртом витягують на берег.

Чи не отак саме у степовика народжується жага до голубого простору води, і тоді він бере в руки весло або штурвал корабля, уславляючи разом з халоборами наш степовий край новими спортивними рекордами, новими трасами в океанах і морях.

В. ГАНОЦЬКИЙ, В. КОВПАК,

спецкори «Молодого комунара», м. Кіровоград.

На фото: майстер спорту Микола КУКУРУЗА і першорядник Володимир КОНФЕДЕРАТ на тренуванні (вишу), вгорі — «новобранці» слухають досвідченого веслувальника.

АДРЕСА: ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-33, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.